

Előfizetési árak:
 Három évre . . . 10 frt — kr.
 Félévre . . . 5 „ — „
 Negyedévre . . . 2 „ 50 „
 Egy hónapra . . . 85 „
 Egyes szám ára 4 kr.

Kiadóhivatal:
 PÉCSÉTT, Király-utca 4. sz.
 Az arany hajtó szalaggal
 szemben
 hogy az előfizetések és a lap
 szétküldésére vonatkozó felszólalások intézendők.

PÉCSI FIGYELŐ

POLITIKAI NAPILAP.

Szerkesztői iroda:
 PÉCSÉTT, Király-utca 4-ös szám
 I. EMELET
 hogy a lap szellemi részét
 illető minden közlemény intézendő.

Kéziratok vissza nem adatnak

Működés:
 a kiadóhivatalban vértetnek is

Vásáraink.

Pécs, 1895. május 10

(* *) A kereskedelmi és iparkamara előtt igen sokszor előfordul, hogy egyik-másik község vagy vásártartás engedélyezését kéri, vagy már meglevő országos vásárainak számát évenként egygyel, vagy kettővel szaporítani kívánja. A stereotip határozat mindig egy és ugyanaz: „a kért vásár engedélyezése nem véleményeztetik.”

Nagyon helyesen; mert a községi férfiak, a jegyző, a bíró ur, meg egy pár módosabb polgár, kiknek talán korcsmájuk is van, magukra nézve fölötté előnyösnek tartanak azt a vásárt, de a vásáros iparosokra, sőt a helybeli köznépre nézve ezek a nagyon is gyakori vásárok éppen nem valami előnyösek.

Mert kétségtelen, hogy a jelenleg megtartatni szokott sok vásár, már csak nagy számánál fogva, igen sok tekintetben jóval több kárt, mint hasznot ökoz, éppen ezért a redukció a már meglevő és engedélyezett vásároknál is fölöttébb kívánatos.

Ugy állunk ma a vásárokkal, hogy ezeknek száma részint magán érdekek érvényesülése, részint egyéb okokból annyira elszaporodott, hogy már alig van nagyobbacska falu 2—3 vásár nélkül, sőt a mezővárosokban, a járások székhelyein 5—6 is van évenként.

Ebből kifolyólag aztán megtörténik, hogy ugyanabban az időben 2—3 helyen is tartanak vásárt, és ugyanazokra, vagy legalább is az egymást követő napokra esik három-négy. Van-e a vásárok ily nagy számának értelme, haszna? Célravezetők-e, üdvösek-e? Nem csak nem használnak, hanem egyenesen hozzájárulnak első sorban a kisiparosok tönkretetéséhez.

Az a szegény kisiparos vásárról-vásárra hálal, el nem engedve egyet sem, mert biztatja, csalogatja a remény: hátha csinál egy kis üzletet? Persze a remény azután csalfa lesz. Hiába töltötte el a drága időt, a munkanapot, hiába állta ki az eső záporát, a tél hidegét, hiába köl-

tekezett a vásárban magára, otthon családjára és hiába fizette a fuvardíjat: üres eredménynyel tér haza, ha portékáját nagy veszteséggel elfecsérelni nem akarja.

Igy megy ez gyakran hetenkint 2—3-szor is, míg tele lesz adóssággal, mely aztán fölemészti házat, földecskéit, melyekhez talán atyja után jutott, vagy melyeket régi jobb időkben maga szerzetett össze.

Végre ott áll a teljes tönkrejutás szélén és ekkor mit tesz? Valami biztos — ha sovány is, — de kenyér után néz. Beszegődik hivatalokhoz, elmegy utkaparónak, vasuti, iskolai szolgának, bakternek, hajdunak, rendőrnek, és ha ez nem sikerül, lesz belőle napaszamos.

Azonban nem csak a kisiparosra veszedelmes a vásároknak nagy száma. Veszedelmes az igen sok gazdára nézve is, habár nem is akkora mértékben. A ki ismeri a mi magyar és német parasztjaink természetét, az előtt nem kell ez állításunkat hosszasan bizonyítgatni. Képes ez a jó ember a vásárban félnapon át alkudozni, hogy lealkudja azt a 10—30 krajcár különbséget, mely a csizma, vagy bekecs áránál közte és az eladó iparos közt van.

Hja, de az iparos nem engedhet, mert talán éppen ez a csekély összeg volna az ő tiszta haszna munkáján. Végre is ott hagyja, mert úgy gondolkodik: holnap meg a másik faluban lesz vásár, majd megveszem ott. Persze, igen gyakran megtörténik, hogy abban a másik faluban ugyanazzal az iparossal áll szemben, a kivel előtte való nap oly sokáig alkudozott. Itt aztán újra kezdi. Nem lévén ugyanis a mi föld népünknek számító természet, figyelembe se veszi tehát elpazarolt idejét, költségét. E mellett aztán hányszor megtörténik az, hogy az ott hagyott bekecsnek, csizmának az ára apránként lekotyog a garaton és se pénz, se posztó.

A vásártartást tehát reformálni, számukat kevesbiteni kell. Nagyon elég lenne, ha a járások székhelyein és esetleg egyes nagyobb forgalmu vidékek gócpontján tartanának évenként 3—4

vásárt; a többi az apró faluhelyeken tartott vásárokkal együtt megszüntetni kellene. A vásárok kevesbitését bőven kárpótolná azoknak sokkal nagyobb népessége, üzleti forgalmuk élénksége, mely a mestani tespedést és pangást felcserélné.

A sajtó már több ízben felemelte a vásárok reformjának kérdésében szavát, de ez ideig eredmény nélkül. Hogy a kívánt célhoz eljussunk, általános, országos mozgalmat kellene indítaniok maguknak az iparosoknak. Akármelyik ipartestület felvethetné a kérdést, memorandumba foglalná és az illetékes kereskedelmi- és iparkamarához terjesztené föl ama kérelem kapcsán, hogy a megkeresett kamara az ügy támogatására nyerje meg a többi hazafias kamarákat is és egyszerre, együttesen és hathatósan kérjék a kormányt, hogy végre valahára a vásár-ügyet rendezni, és a kisiparos osztály pusztulásának eme hatalmas tényezőjét reformálni ne késlekedjék.

* **Az agrár-válság és a gasda-kongresszus.** Az ország legtöbb vidékéről szomorú hírek érkezik. Az eső híján oly aszály uralkodik, hogy a vetések alig kelnek, teljesen stagnálnak. Termésére alig van kilátás. A gasdák helyzete kétségbeejtő, a kisebb birtokosokat egy szomorú esztendő fenyegeti. A magyar gazdaközönység a válság szélén áll, elmúlt esztendő viszontagságai már eléggé próbára tették erejét és most a végveszedelem fenyegeti. A népesség eszéről van itt szó. Esetek segíteni kell, ha csak azt nem akarjuk, hogy elpusztuljon végkép a magyar gazdaközönység. A kormánytól várják a segítséget. Hiu ábránd, csalóka remény. Hát törődik a kormány a gazdaközöniséggel? Bizony nem, pusztulni, veszni hagyja, ezeknek nem nyújt segédelmet. Nehány nap mulva a III. országos gasda-kongresszus megnyílik. A magyar független gasdák gyűlnek össze, a mezőgazdasági válság enyhítését célzó társadalmi és törvényhozási intézkedések tárgyalására és egy közgazdasági program megállapítására. Valóban itt az ideje, hogy magyar gasdák meghányják, vessék azokat a dolgokat, a melyektől helyzetük javítását várják. És ne legyen írott malaszt az ő tanácskozásuk eredménye, a kormány végre lássa be, hogy menthetetlen mulasztást követett el assal, hogy összetett kezekkel nézte, mint pusztul a magyar gazda

A „Pécsi Figyelő” tárcája.

Országos magyar vívóverseny.

— A magyar atletikai klub sportünnepe. —

Kardok csattogásától és vitörök csengésétől fog visszhangozni vasárnap a fővárosi Vigadó nagyterme.

A magyar vívósport matadorjai fogják összemérni erejüket a külföldi championjaival. Magyar, osztrák, olasz és cseh amatőrök fognak megküzdeni a magyar állam, Budapest főváros és a vendég külföldi vívó egyesületek tiszteletdíjairól, elismert tekintélyű vívómesterek és amatőrök juryje előtt.

Ez lesz az első nagyobb szabású országos vívóverseny és nemzetközi vívómérkőzés a magyar állam területén.

Bemutatása a magyar vívósportnak a nagy külföld előtt.

És ha ezuttal a magyar fegyvereknek nem is sikerülne kivívni a győzelmi babért, abban biztosak lehetünk, hogy utolsóik sem leszünk.

A magyar kardiskola becsülettel meg fogja állani a helyét s ki fogja érdemelni egész Európa tiszteletét és elismerését.

Nagy hálára kötelezte az országot a magyar atletikai klub, mely fölvetette s megtestesítette az eszmét.

Az ezredéves ünnep nagy nemzetközi vívóversenyéhez föltétlenül szükséges ez a bevezetés. A magyar fegyverek próbamérkőzése lesz ez, egy évvel a milleniumi döntő küzdelem előtt.

Győzelemmel vagy éppen vereséggel végezzük is ezt a versenyt: a magyar vívósport csak nyerni fog általa. Ha győzünk, itt lesz az ezredéves ünnep a világ minden kardchampionja, hogy visszavegye tőlünk a pálmát s ez a tudat még erélyesebb és lelkiismeretesebb trainingre fogja sarkalni bajnokainkat. — a vereség pedig mintegy intésül szolgálna, hogy a döntő küzdelemről elválasztó esztendőt okosan és céltudatosan, teljes ambícióval használjuk föl a vívótermekben.

Előttünk fekszik az országos verseny végleges programja és nevezési lajstroma, melyet az ünnep rendezősége ezzel átadott a nyilvános kritikának.

Három fővárosi, kilenc vidéki vívómester és 38 amatőr jelentkezett tehát, kardra és vitőrré egyaránt.

Három mester a fővárosból. És ez a három: Halász Zsiga, lovag Arlow Gusztáv és Benyovits Lajos. Hát a többi mester: Sztrakay Norbert, Keresztessy Sándor, gróf Vay Lajos, Grabovicsky Leo, Bély Miska, Endrédy Márton, Rákossy Gyula, Isecsesky Leo, no és Fodor Károly — a ki a róssz nyelvek szerint végig verekedett már Európa leghíresebb mestereivel s tőlük elismerő oklevelet is kapott — hol maradtak?

Nem volt meg talán a versenyszabályok szerinti képesítésük: öt évi vívómesteri működés a fővárosban?

Rákossy Gyulának és Isecsesky Leonak valóban nem, mert mind a kettő még fiatal vívómester. Ellenben Sztrakay Norbert — köztudomás szerint — a nemrég elhunyt Keresztessy József után a legöregebb vívómester az országban, a kinek 24 évi mesteri mult áll a háta mögött; Keresztessy Sándor körülbelül 18 éve mester, gróf Vay Lajos 12 éve, Grabovicsky Leo, Bély Miska, Endrédy Márton és

Fodor Károly pedig szintén több mint 10 éves mesterek.

Keresztessy Sándor és Grabovicsky Leo elmaradását betegeskedésük magyarázza meg. Értjük Fodor Károly távollétét is, a ki már belefáradt a kontinens nagy mestereivel való mérkőzésbe.

És hogy őszintén beszéljünk, sajnos, de értünk és méltányolunk kell Sztrakay Norbert, gróf Vay Lajos, Bély Miska és Endrédy Márton visszavonulását is.

A magyar atletikai klub versenyrendezősege ugyanis a nevezett vívómesterek egyikét sem hívta meg az országos ünnep juryjébe.

Meghívott a verseny juryjébe minden vendégvívómestert a külföldről: Barbasettit, Hartl Jánost és Verdinket (Bécsből), Riegel Domonkost (Prágából) és Pini Henriket (Livornóból), — ellenben a magyar vívómesterek közül csak egyet, a beteges Keresztessy Sándort. A jury többi tagja mind amatőr.

Eltekintve attól, hogy egy speciálisan magyar és országos jellegű verseny juryjében — bármennyire tiszteljék a vendégjogot — idegeneknek helye nincs, nem helyeselhetjük azt sem, hogy a juryben amatőrök szerepelnek.

Ne értjük földre egymást!

Nem azt akarjuk mondani, hogy az amatőrök nem értenek a szakszerű ítélkezéshez, de nagyon különös dolognak tartjuk, hogy olyan versenyben, a melyben mesterek — talán éppen az amatőr-jurytagok mesterei — is résztvesznek. a tanítványok ítélkezzenek a mesterek tudása fölött.

Ez olyan anomália, mely a nagyközönég előtt igen könnyen diszkreditálhatja az országos verseny juryjének komolyságát és megbízhatóságát.

Olyan kiváló amatőrök itélete előtt, milyenek:

közönség. Követeljük, hogy segítsen rajtok és majd meglátjuk, hogy a kormány, mely oly fennem hangosítja, hogy az ország anyagi és erkölcsi érdekeit gondoszza, akkor is annyit fog törődni a magyar gazdasággal, mint törődött eddig, fog e tenni valamit, hogy el ne puszuljanak végkép. Vessen számot magával a kormány és lássa, hogy soha meg nem bocsátható bünt követett el már eddig is a magyar gazdaság közönséggel, ne szaporítsa hát büneinek lajstromát, úgy is elég nagy már. A kongresszus május 19-én kezdődik a beszédre 23-ig tart.

* **Bánffy újra Bécsben.** Bánffy Dezső báró — mint értesültünk — legközelebb ismét Bécsbe utasik. Valószínű, hogy a miniszterelnök már ma este kel utra a reggelre Bécsben lesz, a hol találkozni fog Jósika Samu báróval, a ki holnapra szintén visszatér Bécsbe Pólából. A miniszterelnök utasítása azért vált szükségessé, mert Kálnoky gróf nem hajlandó megtenni Rómában azt a reklamációt, a melyet tőle a magyar kormány kíván. S ez a kormányra nézve kabinet-kérdés, annál inkább, mert a kedden este tartott minisztertanács is ily értelemben határozott. E minisztertanács utasításaival ment Jósika Pólába, azzal a megbízással: terjeszse elő ő felségének, hogy a magyar kormány nem csupán a szentszékekhez való jegyzék elküldéséhez ragaszkodik, hanem maga irányában a királyi bizalomnak olyatén kinyilvánítását is szükségesnek tartja, a minőben Kálnoky gróf részesült. A mennyiben ez nem adatnék meg, a kabinet kénytelen volna ebből magára nézve levonni a konzekvenciákat. Hogy, miután Jósika volt megbízva e kérdések tisztázásával, most mégis Bánffy is kénytelen Bécsbe utazni, arra enged következtetni, hogy Jósika Pólában nem érte el a kívánt eredményt.

H i r e k.

Pécs, 1895. május hó 10.

— **(Kinevezés.)** A király Kovács Kálmán pécsi törvényszéki jegyzőt a mohácsi járásbíróvához albiróvá nevezte ki.

— **(A „Pécsi Figyelő” panasszkönyvéből.)** Napról napra nagyobb mérvet ölt a panasz a díjnokok közt. Nemrég a vármegyei napidíjasok elégedetlensége hangzott a vén megyeház ambitusain, majd a telekkönyvi Sanyarók vadszokkodnak előjáróik ellenében. Méltánytalannak tartják ama eljárást, hogy ott, hol közel 30.000 szám van egy évben, 4—5 en dolgoznak, hozzá még most, hogy a munka összetorlódott, a helyett, hogy nagyobb munkaerőt használnának, kénytelenek ők meghosszabbított időn át, ugyanazon napidíj mellett dolgozni. Istenem, hisz a szegény díjnok is ember, nem igavonó állat, szereti ez is a rendes munkaidő után az édes nyugalmat; nem ártana némi orvoslát.

— **(Jutalmazott tanítók.)** A vallás- és közoktatásügyi miniszterium Winkler Antal lapán csai és Kosztolányi János vasasbányatelepi tanítókat a magyar nyelv oktatása körül kifejtett rendkívüli buzgalomuk elismerésül egyenkint 50—50 frt jutalomban részesítette. Az ez iránt intézkedő miniszteri rendelet ma érkezett meg a kir. tanfelügyelőséghez.

— **(Hymen.)** Krautzak Gyula pécsi kereskedő eljegyezte Vizanetz Mária asszonyt.

Szemző István, Bekény Gyula, dr. Dáni Vilmos, Farkas Jenő, gróf Keglevich István, Kutsera Vida kapitány, kisbairi Kiss Ferenc, Perlaky Kálmán, Szilágyi Dezső stb., a kiknek vívás-tudománya felér egy mesterével, mindenkor tisztelettel hajlunk meg s ha az országban valamely juryt, úgy ezt a válogatott amatőr társaságot tartjuk első sorban illetékesnek, hogy amatőrök versenyében döntő verdiktet mondjon. De a mi már mesterek versenyét illeti, ebben már csak tisztelettel reklamáljuk a főváros és a vidék elismert tekintélyű — mestereit.

Nem habozunk különben kijelenteni azt sem, hogy elvi szempontból egyáltalában nem vagyunk barátai a mesterek nyilvános versenyvívásának. Ezek lehetnek érdekesek, mint látványos mutatványok, lehetnek tanulságosak is a kardvívókra mint tanulmányok, — de a vívómesteri testületre nézve egyáltalán nem előnyösek. Értjük, ha a mesterek — a múlt évtizedek példájára — megverekszenek egymással, egymás közt, zárt ajtók mögött, a mesteri diplomáért, de semmiesetre sem tartjuk helyesnek ezt a versenyvívást a nagy nyilvánosság előtt, mert ez rendszerint egyik-másik versenyző mester reputációjának és hírnevének rovására történik. Hiába, a nyilvánosság mindig a közvetlen impressziók hatása alatt áll. Mindenki illetékesnek tartja magát, szakember és laikus egyaránt, hogy a maga szempontjából ítélhessen a versenyzők fölött. A szakember véleménye, a ki az ilyen versenyekben a lényegyet keresi, sohasem lehet veszedelmes, ellenben a laikus közönség ítéléte igen. Az mindig a győztes fél pártjára áll s elképzelni sem tudja, hogy a győztes esetleg a véletlen szerencse szereste meg a győztesnek s nem tudása és ügyessége. Ez előtt a

— **(A Pécsi takarékpénztár 50 éves jubileuma)** vacárnap a belvárosi plébániatemplomban d. e. 9 órakor ünnepélyes szentmisével veszi kezdetét, melyen Troll Ferenc címz. püspök s pápai praelatus pontifikál. A mise alatt a Pécsi Dalárda Hoffer vokálmiszejét adja elő a köv. betétekkel: gradualéra Ave verum Mozarttól, melyet a női karral ad elő a dalárda. Offertoriumra szoprán szóló: Esto mihi in Deum, énekl. Schauch Anna kisasszony. Az egész program keresztülvitelét Hoffer Karoly vezeti, az orgonával Eckhardt Antal kíséri.

— **(Adakozás.)** A havi hegyi keresztre újabban adakozott Szautter Gusztáv pécsi ügyvéd 10 frtot.

— **(Levetheti-e az özvegy nő a férje nevét?)** Erre a kérdésre felelt most egy fölmerült eset alkalmából a belügyminiszter. Egy özvegy grófné felség-folyamodványban annak megengedését kérelmezte, hogy férje nevének elhagyásával magát ezentul kizárólag családi nevével irhassa. A folyamodvány leküldetett a kabinetiroda által a belügyminiszterhez, ki kijelentette, hogy a kérés teljesítésére nem fog fenn semmi szükség, mert a volt férj nevének viselése az özvegy nőnek inkább jogát, mint kötelességét képezi: arra tehát, hogy az elhalt férj nevét ne viselje, semmiféle hatósági vagy fejedelmi engedélyre nincs szüksége, ez kizárólag a saját tetszésétől függ s mindaddig, míg magát — mások tévutra vezetésének célzata nélkül — csupán családnévén nevezi, vagy írja, somminemű tilos cselekményt nem követ el s hatósági beavatkozásra indokot nem szolgáltat.

— **(A szegárd-bátaszéki vasút)** ügye, értesülésünk szerint — a kereskedelemügyi miniszteriumban már igen előrehaladt stádiumba jutott. A vasut irányát már végleg megállapították, épüget az építés költségeit és a finanszírozás módját is. A vonal rendez sin távolságu lesz és a vonatok rajta negyven kilométerig terjedő sebességgel járhatnak. Az alépítmenyt és a szerkezetet oly módon építik, hogy a vonal bármikor elsőosztályúvá legyen átalakítható és ezért nehezebb minőségű sineket alkalmaznak. A vasut engedélyezésére vonatkozó törvényjavaslatot valószínűleg még a nyári szünet előtt fogja a kormány a képviselőházban benyújtani, úgy hogy a vasut építését még az idén megkezdik és egy év alatt befejezik.

— **(Vásárral egybekötött tehén- és üsző díjazás Zombán.)** A tolnamegyei gazdasági egyesület a bonyhádi tájtája szarvasmarha tenyésztésének előmozdítása érdekében évek óta rendezni szokott tehén- és üsződíjazását ez évben május 26-ikán, Zombán tartja vásárral egybekötve. A versenyben csakia tolnamegyei tenyésztők vehetnek részt. Pénzbeli díjak csupán kis tenyésztőnek adatnak, míg a nagy tenyésztők és gazdatisztek oklevelet kapnak. Fontos határozat a díjazásban az, hogy az egyesület a 800 frtnál nagyobb értéket képviselő díjak jelentékeny részét olyan föltételhez kötötte, amelynel fogva az állat, mint tenyésztésre alkalmas anyag, 3 év lefolyása előtt a vármegye területéről el nem adható. A f. évi díjazásnál ilyen föltétellel 22 drb. állatra 1410 korona van előirányozva, 420 koronát pedig más 26 drb. állat után minden megszorító föltétel nélkül ítélnek oda. Arra való tekintettel, hogy a gazdasági egyesület díjazásaira a bonyhádi tájmarha

közönség előtt mindig a győztes mester a legjobb mester, ennek a szalonját látogatja, ezt ünnepli, ezt kényeztetni, — rovására a többi vívómestereknek, a kik úgy a gyakorlati vívás, mint az elméleti oktatás terén talán messze fölüllátnak a győztesen, de a kiknek a versenyen nem kedvezett a szerencse.

Boldogult Keresztessy Józsefnek, az ország, de sőt talán a kontinens legkiválóbb vívómesterének is ez volt az elvi álláspontja a mesterek nyilvános mérkőzésének kérdésében. Ő nem is verekedett sohasem nyilvánosan, sem mesterrel, sem tanítvánnyal. Pedig ha valaki, úgy teljes bizalommal csak ő tehetett volna a mesterek közül, mert ő — győzhetetlen volt.

De a mesterek versenye immár publikálva van, a hibát többé korigálni nem lehet.

Lássuk tehát, kik állanak ki barátságos mérkőzésre?

Összesen 10 mester: Halász Zsiga, lovag Arlow Gusztáv és Benyovits Lajos (Budapestről.) Gissler Gyula, Lovas (Rössler) Gyula, Sz. Benedek Gyula, Chappon Károly, Tragler Lipót, Rebeliv Jenő, Pini Henrik, Kodesch Béla és Kükemezey Árpád (a vidékről), végül Leszák Károly honvédőrmester, a honvédségi Ludovika Akadémia vívómesterének segédje, neveztek kardra és vitőrré.

A verseny előreláthatólag igen érdekes lesz. Különösen Halász Zsiga és Benyovits Lajos közt kardra, Chappon és Arlow közt kardra és Halász Zsiga és Pini Henrik közt vitőrré várható magas színvonalon álló küzdelem.

*
Az amatőrök versenye harmincnyolc jeles vívót, Magyarország legjobb és legismertebb vívóit

jobb minőségű szép számmal szokott felhajtani: a jelzett napon kedvező alkalom kínálkozik arra, hogy nagyobb vevők kevés utánjárással jó anyaghoz jussanak. Érdeklődőknek felvilágosítást ad a g. egyesület titkári hivatala Zombán.

— **(A bor.)** Balogh János és Boccka János csöndesen iddögáltak a bellyei korcsmában. Aztán később jobban belemelegedve a pityizálásba, valami csekélység miatt összeeszerentek, minek dulakodás és a Boccka János halála lett a szomorú kimeneltelű vége. Balogh Bocskát agyonszurta. A kuria a gyilkost három évi börtönre ítélte. Balogh János nő és három gyermek apja; a meggyilkolt is nőt és egy kiskorú gyermeket hagyott hátra.

— **(A tavasz.)** A szebb napokon megélnékül a korzó. Valóban élvezet végigsétálni a főtéren a gyönyörködni a szebbnél szebb sétálóokban.

Meglátom egy fiatal asszony gyönyörű kis szőke leánykáját és megkérdem tőle:

— Otthon van a kis mama?

— Nincs, bácsi.

— Hát hol van?

— Elment a fogorvoshoz.

— Ej, ej, hát ismét fogat húzat?

— Nem, bácsi, ismét fogat rakat be.

— **(Éjjel a sétatéren.)** Legkevésbé se gondoljon az olvasó valami hajmeresztő tragédiára, a minek olvastára az ember ereiben megfagy a vér — oh nem, csak egy kis képet tárunk a szeme elé, mi történik éjjel — a sétatéren. Messziről egy, vagy ha a kalendáriomban holdtölte van jelezve, jól lehet borús van, — egyetlen egy lámpa sem ég — ez már magában véve regényes. De lépünk beljebb, a fák közé. Az egyik terebélyes gesztenyefa alatt egy a napi munkától elfáradt (csavargó) gyanús kinézésű egyéniség alussza az igazak álmát; — egy pár lépéssel tovább furcsa hangok csapják meg fülünket:

Ah! — ah! — ah cupp!?! cupp?!?! —

stb. stb., mik a szemlélet (pardon lesben állót) rendkívül szórakoztatják; menjünk tovább: amott egy víg kópánia ugat a holdba, hajmeresztőn hajmeresztőbb felső gket, feket lök ki torkán a tenorhős. Repertoáron van: a gigerli mars zümmögő kísérettel, mibe néha a sétatér közepén turbékoló szabó legény ah-ja eolhárfaaként hallatszik; — de mi az?

Kisérteties, fekete alakok jelennek meg a sétateli bejáratánál, oldalukon kard, járások kimért .. rendőrök. A tenoristát mintha képen ütötték volna — félbe hagyta énekét, uccu neki fussunk, — a szabó legény fogja dulcineaát, röpülnek, de a gybrs futásban megbotlik a Naca az alvó csavargóba, — puff!! de ennek az is örült aztán, legalább elment, nem vitték be a rend őrei. Így aztán a csend lassan átveszi uralmát — éjjel van.

— **(Gyujtogató asszony.)** Örökös félelem közt voltak mult év őszén a karanciak. Minden pillanatban attól féltek, hogy a házukra száll a „vörös kakas”, ugyanis két ízben elégett Varga Ferenc jómódu földműves szalmakazalja. November 5-én és 25-én mult évben, alig hogy alkonyodott, nagy tüst-felhő szállt az ég felé Varga Ferenc portája felett. A kár körülbelül 60 frt volt, mi csak megtette volna, de bántotta a karanciakat, ugyan ki lehet e titkos gyujtogató? — végre december 3-án este ép akkor, mikor már lassan égni kezdett Varga háza, nyakon csipték a tettest özv. Kaszap Ferencné Kristóf

fogja bemutatni a közönségnek. A fővárosból csak a Keresztessy, Halász, gróf Vay, Litomiszky (katonai) és Benyovits iskolái lesznek képviselve. Sztrakay Norbert iskolája becsületbeli kötelességből nem nevezett a versenyre. A hol a mester tekintélyét nem ismerik el, ott az iskola nem képviselheti magát. Pedig a Sztrakay-iskola adott már az országnak annyi jeles vívót, a mennyit — néhai Keresztessy József iskoláját kivéve — aligha adott csak egy is. Innen kerültek ki a többek közt: Lisznyay Tihámér, Bekény Gyula (most juritag), Fülepp Kálmán, ifj. Szentgyörgyi Imre, Méray-Horváth Károly, Szuk Géza, dr. Zerdahelyi Imre, dr. Pálföldy Lajos, Nagy László, Pláner Gyula, Kiticsán Zsiga, dr. Pap Mór, dr. Kosztká Emil, Asbóth Jenő, dr. Nyevitkey Antal, dr. Rózsa Elemér, Papp Elemér, dr. Hanzély László, dr. Bessenyei Béla, dr. Kenedi Géza, Belcsák László, dr. Kovács S. Endre, Gáspár Arthur, dr. Simó Károly stb.

Ugyancsak a Sztrakay-iskolában tanult 1876-ban Halász Zsiga, a magyar atletikai klub jelenlegi vívómestere, 1880. és 1881-ben Endrédi Márton vívómester, 1880-ban gróf Vay Lajos (a ki azonban csak rövid ideig látogatta az iskolát) és 1884-ben Mozogh István fiúmei vívómester.

Hiányozni fognak a versenynél Endrédi Márton vívótermének állandó látogatói, a Hunniahajós-egylet tagjai is, a kik között pedig több olyan kiváló vívó van, a kiknek egy országos magyar vívóversenyen nem volna szabad hiányozniuk.

Ellenben nagy örömről szolgál, hogy az amatőrök között ezuttal először üdvözölhetjük a cs. és kir. hadsereg, a kir. honvédség és a kir. csendőrség tisztikarának jelesebb vívóit, a kik félre-

Mária személyében. Vallomása szerint bosszúból gyújtogatott Varga Ferencnél, mert atyjával perben állott, mi nekik nagy károkat okozott. A kir. törvényesek Kristóf Máriát gyújtogató bűntettéért 3 évi fegyházra ítélte, — de vádlott felebbezett.

— **(A csudaszivar.)** Szentimentalis novelláírók, kezdő tárcacikkfaragók a főhőst, vagy legalább is az egyik epizód-alakot úgy szokták a közönség elé tálni, amint ez egy nagy karosszékben hátra, avagy egy divatos selyempuffon hanyattdőlve illatos havannát pöfékel, miközben gondolatai a szobában, vagy esetleg a terráson szállodgáló kékes füsttel összevegyülve keringenek a szagos levegőben. Tehát a fő, vagy mellékalak mellett egy illatos havannának is van szerepe az effajta irodalmi természetmennyekben. Csakhogy ezek a jó urak a novellájukban azzal rendszeren adósak szoktak maradni, hogy mitől is illatosak tulajdonképen azok a bizonyos illatos havannák?!

Egyik munkatársunk ma reggel végre kisütötte ezt a sötét titkot. A reggeli kávé után ugyanis egyik ismerősétől kapott „valódi“ havannára gyújt rá és lehuny szemekkel kéjeleg a körülte szállodgáló „illatos“ füstkarikákban. Néhány perc múlva a felesége nyit be hozzá s ijedten kiáltja:

— Ember, az ég szerelméért mit csinálsz, hogy ilyen kimondhatlan szagu füst terjeng a szobában?

— Havannát szívok edes, — felel a férj, — remélem, hogy neked is tetszik az illata?

— Te rossz ember, alighanem a copfomat égetted el, — duzzog tréfásan a kis menyecske, — addig-addig dugdostam előled, míg a kezéd ügyébe akadt és te most elpörkölted szegényt. No várj csak!...

— Ejnye már, hogy tehetsz föl felőlem effajta istentelenséget? Hát nem látod, hogy a szivarom ég s így csakis ennek lehet ez az orr- és könyfacsaró illata.

Aztán a valódi havannát alapos bonctani vizsgálat alá véve, csudálatos felfedezéshez jutottak. A szivarban egy valószínű asszonyi hajfürt leledzett, amely hogy miként juthatott a dohánylevelek közé: munkatársunk a csudálatos szivart felküldte a nemzeti muzeumba. Itt talán valamelyik éles m. kir. elme rájön a nyitjára ennek a Boskó-szerű ügyes hajfürtvarázslatnak.

— **(A filozófus.)** Göbolyös István nagy élvezettel kanaliz az elébe tett babcsuszpajzból, miközben így szól a feleségéhez:

— Hej, asszony! mindegy nekem az, ha élek, ha nem élek, csak a jó appetitumom maradjon meg a babcsuszpajzhoz mindig.

— **(Két percig volt mánás.)** Érdekes kis történetet mesélt el ma délután egyik idősebb, előkelő állású tisztviselőnk egy kisebb társaságban. A dolog úgy történt, hogy az öreg ur, ki valamikor huszárkapitány is volt, Prágában állomásozott ezredével a tisztikar valami nagy táncestélyt rendezett, melyre az épp akkor ott időző királyi pár is elment. A fiatal, nyalka kapitányt is a többi között felszólították, hogy legyen készen rá, most a királyné ő vele is akar táncolni. És az udvarmester néhány perc múlva csakugyan a királyné elé vezetve, bemutatja neki:

— Karl Graf...

téve bizonyos előítéleteket, nemes ambícióval mérik össze fegyvereiket a polgár-amatőrökkel.

A versenyzők gazdag névsorában több kipróbált erővel találkozunk. Ilyenek: Szathmáry Tihamér, báró Stummer Lipót, báró Bothmer Jenő, Gregorich Antal, Bay Lajos, báró Nugent Laval, Barberi Jenő, Krisch Aladár, Iványi Gyula, dr. Balogh Dezső, Tasnády Endre, Balogh Bódog, Fery Oszkár, dr. Andor Endre, Kottas Arthur, Mantuano Rezső, dr. Boross Ernő, dr. Porteleky László s még mások.

Legtöbb bizalmunk a kardversenyben Iványi Gyulában, Halász és Vay tanítványában van, a ki tudomásunk szerint nemcsak a vívók legjobbjai közé tartozik, de már hosszabb ideje s igen lelkiismeretesen trainirozza is magát. Komoly ellenfelei lesznek azonban: Szathmáry Tihamér, dr. Balogh Dezső, báró Bothmer Jenő és Barberi Jenő. A vívóversenyben Krisch Aladárnak jósljuk a győzelmet, ha Barberi Jenővel és Maderspach Viktorral szemben elég kitartással és gyorsasággal fog verekedni.

A nemzetközi mérkőzés győzelmi díját alighanem Hartl János bécsi vívómester jeles tanítványa, Friedmann Miksa fogja hazavinni, kinnek azonban Adamovich Tivadar és Artin Jenő előreláthatólag erős konkurenciát fognak csinálni.

De ezek csak amolyan föltevések, a melyek a vasárnapi versenyek alkalmával igen könnyen halomra dőlhetnek, különösen olyan amatőrök részéről, a kik teljes energiával és okosan használták föl azt a hosszú időt, mely az országos vívóverseny eszméjének első fölvetése napjától közvetlen a versenyig rendelkezésükre állott.

Őszintén kívánjuk, hogy a magyar fegyverek győzelmesen kerüljenek ki a versenyből.

Clair Vilmos.

A felső asszony kegyesen mosolyogva aztán két percig táncolt a fiatal tiszttel, mely után így szólott neki:

— Ich danke Herr Graf. A dologban az az érdekes, hogy az öreg urat a vezetéknevéről hívják Graf-nak; ki azalatt, míg a királyasszonnyal polkázott, valóságos kékvérű mánásnak képzelhette magát.

— **(Elmaradt kirándulás.)** A Mecsek Egyesületnek vasárnapra tervezett jakabhegyi kirándulása közbejött akadályok miatt máskorra halasztatott.

— **(Évszázó vizsgálataok)** a pécsi főreális kola VIII. osztályában a következő sorrendben tartatnak meg: május 11-én hittanból, május 13-án a magyar, német és franczianyelvűből, május 15-én bölcsészet és történelemből, május 17-én mennyiség-tan természettan és ábrázoló mértanból. Az írásbeli érettségi vizsgálatok május 20, 22, 22. és 24. napjain, a szóbeliek pedig június 24. és 25-én fognak megtartatni.

— **(Hátlen mészáros inas.)** E cím alatt írtuk tegnapelőtti számunkban, hogy Ratkovits Ferenc mészáros inasa, Gergó Viktor a postára való feladás végett rábizott 110 frtot elsiikkasztotta. Illetékes helyről vett értesülésünk alapján kijelenthetjük, hogy eme közleményünk téves információ alapján, a mennyiben Gergó Viktor nem pénzfeladással volt megbízva, hanem postautalványon érkezett pénzt kellett volna hazahoznia. A postán leolvastak neki egy százas és egy tizes bankjegyet, meg egy csomó ezüst forintost, mit a gyerek zsebre gyűrt s ezzel hazatért. Mikor a pénzt átadni akarta, vette észre csak, hogy az ezüst pénz megvan a zsebében, de a bankók eltűntek; vagy kirántotta őket valahogy utközben, vagy talán már a postán a zseb mellett csuszta le a földre. A hiány konstatálása annyira rémületbe ejtette a gyereket, hogy kétségbeesetten futott el hazulról s estig sem tért bába. Gazdája ekkor azért vette igénybe felkeresésére a rendőrség segélyét, mert tartani lehetett tőle, hogy a gyerek fölindulásában kárt tesz magában. Ratkovits kizárt-nak tartja a fiu részéről a roszhiszeműséget, mert éveken át kifogástalan magaviseletű volt. A felmerült kárt különben a fiu szülői megtérítették.

— **(Kossuth batorai.)** A nagy halottnak örökösei a muzeumokba illő értékesebb ereklyéket — a mint kultudomásúvá lett — ajándékképen osztották szét a Nemzeti Muzeum, a budapesti 1848—49-iki, továbbá az aradi és kolozsvári Erekllye-muzeumok közt. A százezreket megérő legértékesebb holmikat természetesen a Nemzeti Muzeum kapta és pedig ajándékba s nem pénzért, a mint azt némely lap tévesen állította. A házi butorokból azonban az elajándékozottakon kívül megmarad egynéhány olyan tárgy, a melyet már a hely szűke miatt sem lehetett elhelyezni sem a Nemzeti Muzeumban, sem a fővárosi 1848—49-iki Erekllyemuzeum helyiségeiben, sem pedig az örökösök nem tarthatnak meg. Az összes holmikkal Budapestre történt szállítása csaknem kétezer forintba került. Azt hisszük, hogy még vannak a hazában anyagi áldozatra is képes olyan egyének, a kik szent ereklyéként tekintik a nagy Kossuthnak holmijait és ezért Kreith Béla gr. azt ajánlotta az örökösöknek, hogy a megmaradt butorokat értékesítsék, mert így legalább az összes tárgyaknak ideszállításai nagy költsége térül meg és azért mégis a hazában maradnak a drága emléktárgyak. Ugyanis a nagy halottnak örökösei őt tisztelték meg bizalmukkal, reá bizva az említett holmikkal értékesítését. A midőn köztudomásra adja e dolgot, teszi ezt ama reményben, hogy lesznek egyesek, vagy egyesületek, kik az eladó holmikkal esetleg vásárolnak valamit. Az eladó butorok közt van; 2 drb fényezett szép nagy könyvzsekrény, (melyek mintegy 25 évig Kossuth Lajos írószobájában álltak) 1 m. 25 cm. széles és 2 m. 50 cm. magas ezek mindegyike. Alsó felük mélyebb és két ajtó, a felső részük pedig 2—2 üvegajtós. Egy-egy ilyen könyvzsekrénynek, (tekintve, hogy nagybecsű ereklyék) ára 500 frt. 1 drb fényezett kredenc, csak valamivel kisebb, mint a fentemlített szekrények 400 frt. 1 drb igen szép félkörű márvány fedeles virágtartó, mely ebédlőjében állt 300 frt. 1 drb 4 fiókos egyszerű fényezett szekrény, mely fürdőszobájában állott 100 frt. 2 drb diványszerű, felül pár nazott szép előszobapad, 2 m. hosszú egyenként. Darabja 100 frt. 1 drb kihuzás által megnagyítható asztal (tekete) 100 frt. 1 drb régi nagyító tükör, mely 30 évig a hálószobájában állott, bronz foglalat és talpazattal 300 frt. 1 drb kisebb asztal, mely az ebédlőben állott 100 frt. 1 drb három polcos szép asztalyszerű fekete állvány 100 frt. 1 drb igen kicsiny kerek asztalka 50 frt. 1 drb fekete fali könyvtartó 100 frt. 6 drb szék (igen egyszerűek) párnázottak. Darabja 50 frt. 15 drb könyv Kossuth Lajos könyvtárából (csonkák, de kiegészíthetők) német és magyar példányok az Emlékiratokból. Darabja 25 frt. 1 drb barna szövetes kis kanapé (elhasznált) 50 frt. 1 drb íróasztalka, melyet Kossuth Lajos őröké használt 50 frt. 1 régi diván 50 frt. Van ezeken kívül egy

billiárd-asztal, 22 elefántcsont tekével és megfelelő mennyiségű dákkokkal, dáktartóval és minden eszköses készülekkel. Ezt a billiárdot 25 évig ugyasólván naponta használta a legnagyobb magyar. Ezen egyszerű, beosas billiárd asztal teljes jó karban van; ára, mint nagybecsű ereklyének 3000 forint. Van ezeken kívül 3 kisebb könyvállvány darabja 25 frt és számos apróbb emléktárgyak. A leirt tárgyakért kevesebbet vagy többet ígérők küldjék be ajánlataikat e hó 15-ikéig a budapesti 1848—49-iki Erekllye-museum igazgatóségéhez (Károly-körut 3. sz.) hol az emléktárgyakat május 15-ikén nyilvánosan elárverezik. A jegysétkben foglalt ereklyéket természetesen a legtöbbet ígérők kapják meg. Minden egyes holminak valódiságát az örökösök írott és a holmira pecsételt sajátkezü bizonyítványa fogja igazolni.

— **(Kiszörkesztés.)** A mai postával a következő levelet vettük:

Esőn levelem Pécsi Figyelő urnak ja szö kiszörkesztő házába adasútk tüstölletly Pécsőn.

Tüstölletly kiszörkesztő szörkesztő ur

Furkó komámnak monta Bunkó komája, hogy hát az a külön gyéri miniszter ur aki nek jas neve Kálnya ky vót mögisente jas Agg lejárdi ur álytaly jas romenyai pápának hogy hát jas ő nevíbű túrtje ki jas K leleddik bötüt, oostég lügyék ja sű neve Álnok yjj mind öröké Ámmeuy hasolyókat kíványok neki mindörökké ámmeny, no mömmög asszondom es helős mondok — lyo egéségel tüstölöm jas kiszörkesztő urat bet önyi a sujságba mondok oostég boldog fölívéradást kíványok mind közönségősen Kólt levelem Gomba Gabócán 9-ik Májás 1000 800 90 5

Gomba Gábor uly szörkesztő ur

Országgyűlés.

A képviselőház ülése május 10-én.

(A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Az ülés elején Szilágyi Dezső elnök bejelentette Dániel Pál halálát.

A pénztári készletek felhasználásánál Láng Lajos előadó ajánlotta a javaslatot elfogadására.

E javaslat részletes tárgyalásánál felszólalt

Erreth János, a ki kérte, hogy a vasuti beruházásokra felvett kilenc millióból a pécsi indóház és a budai külvárosi megállóhely, illetve mellékállomás mielőbb létesíttessék. Hivatkozott Pécs város forgalmára, valamint arra, hogy a magyar nemzeti kereskedelem szempontjából sürkségessé van téve az építkezés, azzá teszi azt Pécsnek különös helyzete. Hivatkozott arra is, hogy ezt már az előbbi miniszter is megígérte; de nem lett belőle semmi sem.

Dániel Ernő kereskedelmi miniszter kijelentette, hogy a felvett kilenc millióból ezt nem teheti; megjegyezte azonban, hogy e tekintetben a munkálatok folynak. ő maga is fogantatosítani akarja és az akadályok mielőbbi elhárításán fáradozik. Ilyen akadály, még pedig legfőbb akadály a pécs barcsi vasutársaság. Reméli azonban, hogy ez a dolog is rendbe jön, mert úgy értesült, hogy a pécs-barcsi vasutársaság a napokban kérvényt szándékozik hozzá intézni az indóház kibővítése végett. Ekkor aztán az ügyet hamarosan el fogja intézni.

Beszélték még Okolicsányi, Horánszky a javaslat ellen, Helfy és Lukács László pénzügyminiszter mellette, miután a javaslatot elfogadták.

Ezután Helfy interpellált sürgősen az Agliardi-ügyben. A király kézirata ugyanis azt jelenti, hogy Kálnoky győzött. Bánffy b. megverve jött vissza Bécsből; — kérdi: vajjon megmarad-e még ezek után is a kormány helyén; továbbá elküldetik-e a jegyzék a szentszékeknek.

Bánffy b. miniszterelnök rögtön felelt, és pedig kategorice annyit, hogy egyelőre semmit sem válaszolhat. Egyelőre azonban annyit kötelessége kijelenteni, hogy a kormány méltóságát fenn fogja tartani.

TÁVIRATOK.

— **Bánffy b. kilincselése.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Bánffy b. szombaton este még egyszer (tán utoljára) Bécsbe utazik, hol vasárnap délelőtt a király döntésétől függ. Még minden lehetséges. A „Wiener Tageblatt“ mai száma írja, hogy találnak még egy módot a Bánffy bárónak nyújtandó elégtételadására.

— **Natalia odahaza.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Natalia exkirálynő ma Belgrádba érkezett. Sándor király udvara élén a pályaházban fogadta. Az utcákon a közönség zajosan eljenezte a szép exkirálynőt. Budapesten a

